

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/37/2022
Identifikačné číslo spisu: 4020200470
Dátum vydania rozhodnutia: 29. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:4020200470.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: Q. C., narodený XX. N. XXXX, bytom v T., Y. XXXX/XXX, právne zast.: Advokátskou kanceláriou JUDr. Jana Uhrinová s.r.o., so sídlom v Bratislave, Bezručova č. 1, IČO: 52 424 944, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 17. augusta 2020, Číslo: 44027-6/2020-BA, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. septembra 2021, č. k. 23Sa/76/2020-93, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 13. septembra 2021, č. k. 23Sa/76/2020-93, postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 17. augusta 2020, Číslo: 44027-6/2020-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie z 29. januára 2020, Číslo: 1143/2020-NR-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa článku 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „Základné nariadenie“) nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

2. Podľa názoru krajského súdu, žalobca dosiahol v posudzovanom období (t. j. od 11. júna 2016 do 10. júna 2020) štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. 11. júna 2019, dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu v EÚ, preto bolo v konaní o jeho nároku potrebné posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s citovaným ustanovením článku 61 Základného nariadenia. V zmysle článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, je možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú podľa právnych predpisov členského štátu EÚ, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov za predpokladu, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila dobu poistenia dosiahnutú v súlade so slovenskými právnymi predpismi. Výnimku z daného pravidla predstavujú situácie obsiahnuté v článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, t. j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo SZČO na území členského štátu EÚ zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky v zmysle článku 1 písm. j/ Základného nariadenia a čl. 11 Vykonávacieho nariadenia.

3. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle citovaného ustanovenie § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Zohľadnenie doby poistenia v nezamestnanosti žalobcu dosiahnutú na území Spojeného kráľovstva do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle citovaného článku 61 ods. 1 Základného nariadenia, by bolo možné za predpokladu preukázania a zachovania pevných väzieb a bydliska žalobcu na území Slovenska počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu EÚ.

4. Žalovaná sa vo svojom rozhodnutí zaoberala všetkými relevantnými kritériami, ktoré má na mysli citovaný článok 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia pre určenie centra záujmov žalobcu. Správna úprava žalovanej v otázke vyhodnotenia centra záujmov žalobcu vychádzajúc z vykonaného dokazovania bola logická, ucelená, koherentná, bez vzájomných rozporov. S pohľadom na dĺžku pobytu žalobcu v rozhodnom období na území Spojeného kráľovstva 5 rokov a 11 mesiacov, orientáciou žalobcu na britský pracovný trh, vrátane stability zamestnania žalobcu na území Spojeného kráľovstva, žalobca v posudzovanom období nepracoval vôbec na území Slovenska, zatiaľ na území Spojeného kráľovstva pracoval v dvoch pracovnoprávných pomeroch (od 22. marca 2016 do 30. novembra 2017 a od 11. decembra 2017 do 06. júna 2019), boli závery žalovanej o centre záujmov žalobcu v Spojenom kráľovstve za plne odôvodnené.

5. Námietku žalobcu, v zmysle ktorej žalovaná dospela k zistenému skutkovému stavu, keď neprihliadala na dôkazy, ktoré žalobca označil v odvolaní, krajský súd poukázal na to, že žalovaná premietla žalobcom predložené dôkazy do svojich skutkových zistení, keď uviedla, že žalobca podal daňové priznanie z príjmu na území Slovenska, vracal sa na územie Slovenska k matke, mal na Slovensku trvalý pobyt a mal tu zriadený účet, čo sa uvádza aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovanej. Žalovaná však celkovú dĺžku pobytu, orientáciu žalobcu na britský pracovný trh, vrátane stability zamestnania na území Spojeného kráľovstva vyhodnotila ako silnejšie než ostatné žalobcom uvádzané skutočnosti.

6. Námietku žalobcu, ktorý uviedol, že na území Spojeného kráľovstva neplánoval zostať dlhodobo, pričom žalovaná mala skúmať jeho úmysel vrátiť sa na územie Slovenska, krajský súd vyhodnotil túto námietku ako irelevantnú. V zmysle citovaného ustanovenia článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v ods. 1, nevedie k určeniu skutočného miesta bydliska, za rozhodujúci sa považuje úmysel dotknutej osoby, ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré viedli k presťahovaniu. Krajský súd uviedol, že v konaní žalobcu o dávku v nezamestnanosti nebolo posúdené zachovanie jeho väzieb na území Slovenska v zmysle citovaného článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Dĺžka prítomnosti na území členského štátu EÚ viac rokov, bytová situácia žalobcu, stabilná pracovná situácia v Spojenom kráľovstve, orientácia na britský pracovný trh, plnenie daňových povinností na území Spojeného kráľovstva, jednoznačne preukazujú, že žalobca si centrum záujmov v posudzovanom období na území Slovenska počas výkonu činnosti zamestnanca v Spojenom kráľovstve nezachoval. Pretože o mieste bydliska žalobcu uplatnením relevantných kritérií v zmysle

článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia nevznikli pochybnosti, nebolo dôvodné aplikovať článok 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmať subjektívny úmysel žalobcu.

7. Pokiaľ žalobca poukazoval v žalobe na jednotlivé rozhodnutia krajských súdov na podporu svojich tvrdení k uvedenému krajský súd uviedol, že krajský súd nie je viazaný jednotlivými rozhodnutiami krajských súdov, navyiac za situácie, ak súhrn posudzovaných skutočností, ale aj celkový skutkový stav, z ktorého ten ktorý krajský súd vychádzal, nebol totožný ako skutkový stav v danej veci.

8. Žalovaná v dostatočnom rozsahu posúdila kritériá v zmysle článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ktoré dôsledne vyhodnotila a dostatočným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnila. Aj podľa názoru krajského súdu zo zistených skutočností a okolností veci vyplynulo, že žalobca počas posledného zamestnávania zvyčajne býval v Spojenom kráľovstve a žalobca si predpokladané väzby so Slovenskom na základe kritérií v zmysle článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia nezachoval, keď v rozhodnom období mal centrum záujmu v Spojenom kráľovstve, kde sa počas výkonu zamestnania dlhodobo zdržiaval, býval v podnájme, trávil pracovný aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane. Na tomto závere nemôže nič zmeniť a ani skutočnosť, že sa žalobca pravidelne vracal na Slovensko, kde žila jeho matka a sestra, mal tu trvalý pobyt a ani skutočnosť, že žalobca mal vedený účet na Slovensku.

9. Krajský súd bol toho názoru, že pri aplikácii Základného nariadenia je potrebné postupovať v súlade s jeho cieľom, ktorým je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pokiaľ by v prípade žalobcu mu bola priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku, predmetný postup by nezodpovedal účelu, ktorý sleduje Základné nariadenie, a to rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných prostriedkov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. V zmysle koordinačných predpisov platí, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom skončili zamestnanie. Nesplnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom štáte nezakladá automaticky nárok na priznanie dávky v inom členskom štáte EÚ. Žalobca mal zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva a prípadne požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti na územie Slovenska.

10. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že rozhodnutie žalovanej je rozhodnutím zákonným, vydaným v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou. Žalovaná vec správne právne posúdila, pričom sa náležite vysporiadala s odvolacími námietkami žalobcu, svoje rozhodnutie náležite odôvodnila. Na základe skutkových zistení dospel k záveru, že v danom prípade neboli dané podmienky pre zrušenie rozhodnutia žalovanej, preto ako nedôvodnú žalobu žalobcu podľa § 190 SSP zamietol.

11. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, nepriznal náhradu trov konania (§ 167 ods. 1 SSP).

II.

12. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 22. novembra 2021.

13. Namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Podľa názoru žalobcu, krajský súd v rámci odôvodnenia v plnom rozsahu zopakoval tvrdenia žalovanej, pričom sa ani nepokúsil vyrovnáť s opačnou argumentáciou žalobcu. Kritériá pre určenie bydliska podľa Základného nariadenia sa vyhodnocujú na základe celkového posúdenia všetkých

dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, pričom výpočet kritérií je čisto demonštratívny. Prvé kritérium - dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - pozostáva z dvoch odlišných parametrov, t. j. dĺžky a trvalosti, čiže nepretržitého charakteru prítomnosti. Žalovaná ako aj krajský súd však argumentovali len dĺžkou pobytu, ktorú podľa žalobcu tiež uvádzali nesprávne a účelovo, pričom v rámci svojho odôvodnenia sa nikde nezaoberali druhým nevyhnutným parametrom, ktorým je trvalosť takéhoto pobytu. Rovnako krajský súd neprihliadol na ďalšie námietky žalobcu týkajúce sa nesprávne vyhodnotených kritérií, ako je rodinný stav a rodinné väzby, vykonávanie nezárobkovej činnosti, stability bytovej situácie a vedenia osobných bankových účtov. Podľa žalobcu, žalovaná celkovo neposúdila všetky dostupné informácie, ale aj svojvoľne a selektívne vybraté kritériá vyhodnotila nesprávne. Krajský súd vo svojom odôvodnení zopakoval účelové a čiastkové tvrdenia žalovanej o dĺžke pobytu žalobcu v Spojenom kráľovstve v trvaní „6 rokov“, o prioritnej orientácii na britský pracovný trh, o stabilnej bytovej situácii v Spojenom kráľovstve a o mieste bydliska na daňové účely, pričom žalobca všetky tieto závery namietal už v podanej žalobe, od súdu však nedostal žiadnu odpoveď. Žalovaná selektívne vybrala skutočnosti, ktoré jej v jej ponímaní vyhovovali, tie označila za silnejšie a s ostatnými sa nezaoberala.

15. Obdobne poukázal na skutočnosť, že krajský súd sa nezaoberal odkazmi na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad pokiaľ ide o povinnosť Sociálnej poisťovne poskytnúť vypočítanej osobe potrebné informácie a vysvetlenie, vyplývajúce z rozhodnutia sp. zn. 10Sžso/24/2014. V tejto súvislosti uviedol, že podľa jeho názoru uvedený napadnutý rozsudok nezodpovedá riadnemu odôvodneniu, keďže ide o právo účastníka konania na uvedenie dostatočných a presvedčivých dôvodov týkajúcich sa spôsobu rozhodnutia súdu, t. j. vysvetlenia, ako sa súd vyrovnal s konkrétnymi námietkami účastníkov konania. Preto napadnutý rozsudok žalobca považuje za nepreskúmateľný, keďže v ňom krajský súd neuviedol dostatočné odôvodnenie objasňujúce myšlienkový pochod, na základe ktorého k svojmu rozhodnutiu dospel, najmä pokiaľ ide o jeho záver o komplexnosti, koherentnosti a logickosti analýzy žalovaného pri určení miesta bydliska žalobcu.

16. Krajský súd vychádzal pri svojich záveroch z predpokladu, že výklad a uplatnenie článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia zo strany žalovanej boli správne, t. j., že správny orgán si môže v rámci voľnej úvahy vybrať, ktoré kritériá pri určovaní bydliska zohľadní a ktoré nie, resp. ktorým prizná akú silu. Inak povedané, krajský súd a žalovaná pochybili tým, že svojvoľne určili, ktoré z možných kritérií sú v konkrétnej veci relevantné, a ktoré nie, pričom nijakým spôsobom neuviedli, z akých predpokladov pri tejto axiologickej klasifikácii jednotlivých kritérií vychádzali.

17. V závere navrhol, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že z dôvodu nezákonnosti zruší rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie alebo subsidiárne, aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

18. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadrila podaním zo dňa 17. decembra 2021, Číslo: 6806-16/2021-BA.

19. Uviedla, že trvá na svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 16. februára 2021 a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

20. Navrhla, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

21. Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti bolo doručené žalobcovi na vedomie dňa 16. februára 2022.

V.

22. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal kasačnú sťažnosť postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

27. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

28. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd postupom podľa § 190 SSP zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 17. augusta 2020, Číslo: 44027-6/2020-BA, ktorým žalovaná postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 29. januára 2020, Číslo: 1143/2020-NR-DvN, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa článku 61 Základného nariadenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

29. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvo a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

30. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia:

a/ započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky;

b/ vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

31. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia, "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

32. Podľa článku 1 písm. k/ Základného nariadenia, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

33. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h/ Základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

34. Podľa článku 61 ods. 1 Základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

35. Podľa článku 61 ods. 2 Základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

36. Podľa článku 65 ods. 2 Základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

37. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

38. Podľa článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a/ dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b/ situáciu dotknutej osoby vrátane:

i/ povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii/ jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii/ vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv/ v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v/ jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi/ členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

39. Podľa článku 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

40. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

41. Najvyšší správny súd z obsahu súdneho spisu, ako aj pripojeného administratívneho spisu žalovanej mal preukázané, že

- žalobca na predpísanom tlačive dňa 04. júla 2019 požiadal o dávku v nezamestnanosti

[z predmetného tlačiva vyplýva, že žalobca bol od 11. júna 2019 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie; v období od 22. marca 2016 do 30. novembra 2017 a v období od 11. decembra 2017 do 06. júna 2019 pracoval v Spojenom kráľovstve; denne alebo aspoň raz za týždeň sa nevracal do miesta bydliska; nárok na dávku v nezamestnanosti v členskom štáte si neuplatnil],

- prvostupňový správny orgán rozhodnutím vydaným dňa 29. januára 2020, Číslo: 1143/2020-NR-DvN žiadosti žalobcu o príslušnú dávku nevyhovet

[dôvod, pre ktorý prvostupňový správny orgán predmetnej žiadosti nevyhovet spočíval v tom, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že na území Spojeného kráľovstva vykonával zárobkovú činnosť od októbra 2012 do mája 2015, od marca 2016 do novembra 2017 a od decembra 2017 do júna 2019; pracovné pomery boli uzatvorené na dobu neurčitú, v neprospech zachovania centra záujmov svedčila dĺžka pobytu na území Spojeného kráľovstva, stabilný pracovný pomer; frekvencia návratov na územie Slovenska v priemere štyrikrát za rok, podávanie si daňového priznania aj na území Slovenska a Spojeného kráľovstva, členstvo v AEROKLUBE Nitra je možné vyhodnotiť ako menej významné; na Slovensku nevladnil nehnuteľnosť, počas návratov na Slovensko býval u rodiča; z uvedeného vyplynulo, že vzhľadom na dlhodobú orientáciu na pracovný trh v Spojenom kráľovstve, si na území Slovenska nezachoval centrum záujmov],

- na odvolanie žalobcu žalovaná ako druhostupňový (odvolací) správny orgán tu preskúmaným rozhodnutím odvolanie žalobcu v celom rozsahu zamietla a potvrdila prvostupňové správne rozhodnutie zo dňa 29. januára 2020

[z dôvodu úplného zistenia skutkového stavu veci, žalovaná požiadala o stanovisko vo veci určenia centra záujmov žalobcu inštitúciu sociálneho zabezpečenia v Spojenom kráľovstve podaním zo dňa 22. apríla 2020, pričom táto inštitúcia v podaní zo dňa 30. júna 2020 uviedla, že súhlasí s názorom žalovanej, že žalobca si zachoval centrum záujmu v období od 29. októbra 2012 do 07. júna 2019 na území Spojeného kráľovstva; žalovaná následne vydala napadnuté rozhodnutie, v ktorom sa plne stotožnila so závermi, ku ktorým dospel prvostupňový správny orgán a so zreteľom na všetky dostupné informácie nepovažovala bydlisko žalobcu počas jeho posledného zamestnania v členskom štáte Európskej únie za zachované na území Slovenska].

42. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalobcom vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

43. Na úvod, najvyšší správny súd poukazuje na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 Základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Spojenom kráľovstve môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a/ Základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na

území Slovenska zachoval bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle úniomom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j/ Základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely Vykonávacieho nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s článkom 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Zároveň platí, že tento zoznam, ktorý nie je taxatívny, nestanovuje žiadne preferenčné poradie rôznych kritérií vymedzených v odseku 1 tohto článku.

44. V predmetnej veci mala žalovaná na základe informácií zistených zo žiadosti o dávku v nezamestnanosti zo dňa 04. júla 2019, z vyhlásenia zo dňa 08. júla 2019, zo zápisnice o vypočutí žalobcu zo dňa 22. januára 2020, formulára U002 zo dňa 17. decembra 2019, formulára U004 zo dňa 17. decembra 2019, formulára U1, formulárov P60, pracovných zmlúv, výplatných pásov, leteniek zo Spojeného kráľovstva na Slovensko a späť v období 2016-2017, výpis z bankového účtu na Slovensku, diplomy z majstrovstiev Slovenska v bezmotorovom lietaní z roku 2016 a 2017, potvrdenie o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za roky 2016, 2017 a 2018 na Slovensku, formulára E001 zo dňa 10. decembra 2019 a zo 16. júla 2019 a odpovede z inštitúcie sociálneho zabezpečenia Spojeného kráľovstva zo dňa 30. júna 2020, preukázané, že žalobca ako osoba vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie si uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 a nasl. zákona č. 461/2003 Z. z., t. j. podľa právneho predpisu Slovenskej republiky. Žalobca bol zamestnaný v Spojenom kráľovstve od 29. októbra 2012 do 16. mája 2015, od 22. marca 2016 do 30. novembra 2017 u zamestnávateľa IBÉRICA RESTAURANTS LTD a od 11. decembra 2017 do 06. júna 2019 u zamestnávateľa SABOR RESTAURANTS LTD. Z príslušnej zápisnice spísanej dňa 22. januára 2020 vyplývali ďalšie skutočnosti - v Spojenom kráľovstve bol zamestnaný od 29. októbra 2012 do 16. mája 2015 a od 10. februára 2016 do 07. júna 2019 (manažér, zástupca riaditeľa) s jednotlivými prerušeniami a s evidenciou na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny na Slovensku v období od 20. mája 2015 do 19. novembra 2015, v rámci ktorého čerpal dávku v nezamestnanosti. Pracovné pomery boli uzatvorené na dobu neurčitú. Na územie Slovenska sa žalobca vracal pravidelne štyrikrát do roka na obdobie jeden až dvoch týždňoch, väčšinou lietadlom a zdržiaval sa na adrese trvalého pobytu (T., Y. XXXX/XXX). Žalobca je slobodný a bezdetný, na území Spojeného kráľovstva sa zdržiaval sám, pričom na území Slovenska má rodiča - matku a sestru. Na území Slovenska nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti. V Spojenom kráľovstve býval sám v podnájme, pričom tento zmenil celkovo štyrikrát v dôsledku výhodnejšej ceny a polohy podnájmu. Na území Slovenska má žalobca zriadený bankový účet, raz ročne sa zúčastňoval majstrovstiev Slovenska v bezmotorovom lietaní a organizoval s tým súvisiacu súťaž. Na Slovensko sa vrátil z dôvodu možnosti pracovať v oblasti, ktorá je blízka jeho záľube (leteckej oblasti).

45. Vzhľadom na tieto v správnom konaní preukázané skutočnosti, najvyšší správny súd podporuje záver správnych orgánov ako aj krajského súdu, že centrum záujmov žalobcu sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti nachádzalo práve v Spojenom kráľovstve. Na účely určenia miesta bydliska žalobcu a s tým súvisiacim centrom záujmu žalobcu, najvyšší správny súd rovnako ako žalovaná a krajský súd poukazuje na striktné podmienky, v rámci ktorých je potrebné vyhodnotiť situáciu žalobcu, a to tak, ako sú vymedzené v článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia. Pre určenie centra záujmu žalobcu pre potreby určenia bydliska boli rozhodné tieto skutočnosti:

- dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov (Spojené kráľovstvo a Slovensko)
- žalobca sa na území Spojeného kráľovstva zdržiaval v období od 29. októbra 2012 do 16. mája 2015 a v období od 10. februára 2016 do 07. júna 2019, t. j. približne šesť rokov, okrem obdobia, v rámci ktorého bol evidovaný v evidencii uchádzačov o zamestnanie na Slovensku v roku 2015 a poberal dávku v nezamestnanosti. Na Slovensko sa žalobca vracal zvyčajne štyrikrát do roka na obdobie jedného alebo dvoch týždňov (o uvedenej skutočnosti predložil doklad z kúpy leteniek za obdobie rokov 2016 a 2017). Uvedené tak nasvedčuje zachovaniu bydliska žalobcu v dotknutom období na území Spojeného kráľovstva;

- situácia dotknutej osoby:

i/ povaha a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva a trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy - žalobca v Spojenom kráľovstve mal uzatvorené pracovné pomery na dobu neurčitú, a tieto pracovné pomery boli ukončené z jeho podnetu. Na Slovensku v dotknutom období nevykonával žiadnu zárobkovú činnosť. V tejto súvislosti možno konštatovať, že v Spojenom kráľovstve mal stabilné pracovné miesto, čo nasvedčuje v prospech zachovania centra záujmov žalobcu v Spojenom kráľovstve;

ii/ rodinný stav a rodinné väzby žalobcu - žalobca uviedol, že jeho rodič - matka a sestra sa zdržiavali na území Slovenska, pričom v Spojenom kráľovstve sa zdržiaval sám (slobodný a bezdetný, pozn. súdu). Najvyšší správny súd v tejto súvislosti poukazuje, že kritérium rodinného stavu a rodinných väzieb sa však vzťahuje len k úzkej rodine, t. j. rodinným príslušníkom v zmysle článku 1 písm. i/ bodu 2 Základného nariadenia, ktorými sú manžel alebo manželka, nepľnoleté deti a nezaopatrené dospelé deti. Iné rodinné väzby možno považovať len za málo významné (obdobne porovnaj rozsudky Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 9 Ads 95/2015-39 a 3 Ads 55/2018-37). Rodičia sú síce blízkymi osobami a deti voči nim majú nepopierateľné, tak právne, ako aj morálne záväzky. Ostatné rodinné väzby žalobcu majú na uvedenú skutočnosť a kritériám daným Vykonávacím nariadením len zanedbateľný význam. Toto kritérium by nasvedčovalo k zachovaniu bydliska žalobcu na území Slovenska, ale len v malej miere;

iii/ vykonávanie akejkoľvek nezárobkovej činnosti - z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca na Slovensku raz ročne organizoval a zároveň sa aj zúčastňoval súťaží v bezmotorovom lietaní, a zároveň je členom AEROKLUBU Nitra. Tieto skutočnosti len v malej miere nasvedčujú zachovaniu bydliska žalobcu na území Slovenska, pretože ide o aktivity malého rozsahu (raz ročne) v porovnaní so zvyšným trávením mimopracovného času žalobcu v Spojenom kráľovstve;

iv/ bytová situácia - v Spojenom kráľovstve žalobca býval sám v podnájme, pričom podnájom zmenil celkovo štyrikrát, najmä z dôvodu výhodnejšej ceny a polohy podnájmu, v čase zdržiavania sa na území Slovenska býval v mieste trvalého pobytu - u rodiča - matky. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca býval sám v prenajatom byte v Spojenom kráľovstve, a podnájom menil z vlastného podnetu (cena a poloha), uvedené možno považovať za dostatočne adekvátny spôsob bývania. Obdobne aj vzhľadom na povahu miesta výkonu zárobkovej činnosti v Spojenom kráľovstve žalobcu, nebolo prakticky možné, aby v mieste svojho trvalého pobytu (Slovensko) pravidelne býval, okrem obdobia, keď sa na územie Slovenska vracal štyrikrát ročne na obdobie jedného až dvoch týždňov, čo v porovnaní so zvyšným obdobím stráveným na území Spojeného kráľovstva, nemožno hodnotiť ako prevažujúce a v prospech zachovania bydliska na území Slovenska;

v/ daňová situácia - daňové povinnosti si žalobca plnil v Spojenom kráľovstve, čo vyplynulo aj zo žalobcom predloženým formulárom britskej finančnej správy P60. Obdobne predložil aj potvrdenia o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby (typ A, pozn. súdu) za roky 2016, 2017 a 2018 na Slovensku, uvedené však nasvedčuje v prospech jeho zachovania bydliska v Spojenom kráľovstve, nie na Slovensku, pretože povinné dane a odvody z vykonávanej zárobkovej činnosti boli odvádzané inštitúcii v Spojenom kráľovstve.

46. Najvyšší správny súd poukazuje, že žalovaná za účelom úplného zistenia skutkového stavu oslovila inštitúciu sociálneho zabezpečenia v Spojenom kráľovstve z dôvodu jej stanoviska vo veci určenia centra záujmov žalobcu. Inštitúcia sociálneho zabezpečenia v Spojenom kráľovstve sa stotožnila s názorom žalovanej, že centrum záujmu žalobcu v dotknutom období bolo na území Spojeného kráľovstva. Uvedená skutočnosť tiež nasvedčuje a zároveň potvrdzuje úvahu žalovanej o tom, že žalobca si v posudzovanom období zachoval centrum záujmu na území Spojeného kráľovstva.

47. Okrem vyššie uvedených kritérií ustanovených v článku 11 ods. 1 Vykonávacieho nariadenia sa najvyšší správny súd zaoberal aj ďalšími skutočnosťami, ktoré žalobca uviedol v správnej žalobe, resp. v kasačnej sťažnosti. Žalobca namietal, že žalovaná a obdobne aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí selektívne vyberali kritériá, ktoré sami považovali za rozhodujúce, pričom z ich strany neboli všetky kritériá vyhodnotené celkovo a vo vzájomnej súvislosti, a zároveň boli nesprávne vyhodnotené kritériá týkajúce sa rodinného stavu a rodinných väzieb, vykonávanie nezárobkovej činnosti, stability bytovej situácie, vedenie osobných bankových účtov. Z toho dôvodu žalobca považoval napadnuté rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené. S uvedeným tvrdením sa však

najvyšší správní soud nestotožňuje. Žalobca síce namietal, že podľa jeho názoru niektoré kritériá neboli vyhodnotené celkovo, ale sám bližšie v kasačnej sťažnosti nešpecifikoval, v čom nesprávne vyhodnotenie žalovanou spočívalo, ale iba príkladom uvádza, ktoré kritériá neboli správne vyhodnotené. Žalovanej vyčítal, že niektoré kritériá vyhodnotila ako menej významné vo vzťahu k zachovaniu jeho centra záujmov na Slovensku. Ako už bolo vyššie uvedené, rodinný stav, resp. rodinné väzby vo vzťahu k určeniu centra záujmov sa v zmysle koordinačných nariadení EÚ viažu len na úzku rodinu. Matka a sestra žalobcu v prípade určovania centra záujmu žalobcu predstavujú len širší okruh rodiny, preto táto skutočnosť nemala vplyv na zachovanie centra záujmov žalobcu na Slovensku. Napriek tomu, že žalobca v podanej správnej žalobe namietal, že žalovaná nevykonala výsluch jeho rodinných príslušníkov, uvedené nemožno označiť ako za pochybenie správneho orgánu, vzhľadom na to, že zo samotnej zápisnice spísanej so žalobcom vyplynulo, že sám nenavrhol vypočutie akýchkoľvek svedkov.

48. Obdobne vykonávanie nezárobkovej činnosti - žalobca je členom AEROKLUBU Nitra, pričom z uvedeného členstva žalobcovi nevyplýva povinnosť zdržiavania sa na území Slovenska, čo vyplynulo najmä zo skutočnosti, že žalobca zo Spojeného kráľovstva cestoval na Slovensko len štyrikrát ročne na obdobie najviac dvoch týždňov. Rovnako ani účasť osoby na súťažiach v konkrétnom členskom štáte, nemusí nutne nasvedčovať skutočnosti o jeho bydlisku v tomto štáte. Zároveň nie je neobvyklým, že osoby sa zúčastňujú súťaží v štátoch, v ktorých nemajú bydlisko. Preto ani toto kritérium nemohlo mať prevažujúci charakter v porovnaní so zdržiavaním sa žalobcu na území Spojeného kráľovstva.

49. Žalobca v správnej žalobe namietal, že jeho bytová situácia nebola stabilná, pretože bol nútený niekoľkokrát meniť ubytovanie. Z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca menil ubytovanie v Spojenom kráľovstve celkovo štyrikrát, pričom uvedené odôvodnil najmä skutočnosťou, že to bolo z dôvodu výhodnejšej polohy do zamestnania a taktiež výhodnejšou cenou podnájomu. Najvyšší správní súd sa tak nestotožňuje s tvrdením, že zmena ubytovania bola nútená, ale ako vyplynulo zo spísanej zápisnice, k zmene ubytovania došlo na základe iných dôvodov (poloha, cena).

50. O zachovaní centra záujmov žalobcu na Slovensku malo nasvedčovať aj vedenie bankového účtu na Slovensku, z ktorého mali byť hradené poplatky súvisiace s jeho členstvom v AEROKLUBE Nitra. V dobe spravovania bankového účtu elektronickou formou, a s tým súvisiace používanie bankového účtu z akéhokoľvek miesta/štátu, samo o sebe nemôže naznačovať, resp. vytvárať predpoklad o zachovaní bydliska v určitom štáte, keďže slobodný pohyb služieb a kapitálu medzi členskými štátmi umožňuje využívať tieto služby kdekoľvek v Európskej únii, a zároveň je jednou zo základných slobôd spoločného trhu Európskej únie.

51. Čo sa týka zohľadnenia úmyslu žalobcu v otázke jeho centra záujmov, najvyšší správní súd konštatuje, že uvedené by bolo možné zohľadniť až v prípade situácie predpokladanej článkom 11 ods. 2 Vykonávacieho nariadenia, pričom platí, že úmysel osoby sa skúma až v čase, ak príslušné inštitúcie vo veci určenia bydliska dotknutej osoby zastávajú odlišné názory. K uvedenej situácii však v žalobcovom prípade nedošlo, pretože žalovaná aj v dôsledku zaslaného stanoviska inštitúcie sociálneho zabezpečenia Spojeného kráľovstva, potvrdila svoj predpoklad vo veci určenia centra záujmu žalobcu v Spojenom kráľovstve. Úmysel osoby však vychádza z objektívnych skutočností a okolností, nestačí len vyhlásenie osoby, že určitý štát považuje za svoje bydlisko alebo ho zaň chce mať. Pričom je prirodzené, že osoba má bližšie väzby na štát, v ktorom sa narodila, ku ktorému môže cítiť isté puto, napríklad aj kvôli rodine/rodinnému zázemiu, to však nevylučuje, že jej bydlisko sa nachádza v inom členskom štáte.

52. Záverom najvyšší správní súd poukazuje na to, že krajský súd a rovnako aj žalovaná v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne dali odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednávanou vecou. Preto sa s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatočne odôvodneného rozhodnutia najvyšší správní súd nestotožnil. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby

zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

53. Najvyšší správny súd zároveň poukazuje, že „obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania“. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru Ústavného súdu SR základné práva podľa článku 46 ods. 1 ústavy, článku 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 zo dňa 08. 03. 2017).

54. Vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti, najvyšší správny súd námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodné, keď tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Z týchto dôvodov potom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

55. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal, ich náhradu podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanej ich nepriznal z dôvodu, že nedošlo k naplneniu predpokladu plynúceho z § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP.

56. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.